

Sygn. akt II KK 322/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Krzysztof Cesarz
SSN Henryk Gradzik

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,
w sprawie **P.W.**

skazanego z art. 209 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 6 lutego 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 13 kwietnia 2015 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę P.W. Sądowi
Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

P.W. został oskarżony o to, że w okresach od 7 maja 1997 r. do 28 lutego 2009 r. w Z. i od 1 marca 2009 r. do 25 września 2014 r. w B., uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim z mocy orzeczenia sądowego obowiązku

opieki przez niełożenie na utrzymanie swojej córki E. W. kwot zasądzonych prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Z.:

- z dnia 29 lipca 1997 r.,
- z dnia 21 marca 2001 r.,
- z dnia 17 września 2003 r.,

oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 12 marca 2009 r., , przez co naraził pokrzywdzoną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k.

Do aktu oskarżenia prokurator – w trybie art. 335 § 1 k.p.k. – dołączył wnioski o skazanie P.W. bez przeprowadzenia rozprawy na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, orzeczenie na podstawie art. 73 § 1 k.k. dozoru kuratora oraz nałożenie na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. obowiązku bieżącego łóżenia na rzecz dziecka.

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II K/14, uwzględniając wniosek prokuratora, uznał oskarżonego P.W. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności (pkt 1); na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności i ustalił okres próby na 2 lata (pkt 2); na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w wyznaczonym okresie próby pod dozór kuratora sądowego (pkt 3), a na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do bieżącego wykonywania ciążącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie córki E. W. (pkt 4). Ponadto zwolnił oskarżonego od opłaty oraz od wydatków poniesionych w sprawie, które przejął na rachunek Skarbu Państwa (pkt 5).

Wyrok wydany w tej sprawie nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 21 kwietnia 2015 r. bez postępowania odwoławczego

Obecnie Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zaskarżył wyżej opisany wyrok w całości na korzyść skazanego i zarzucił rażące oraz mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k. Uchybienie powołanym przepisom miało polegać na uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie P.W. bez przeprowadzenia rozprawy i w konsekwencji skazanie tego oskarżonego za

przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. popełnione m. in. w okresie od dnia 7 maja 1997 r. do dnia 23 marca 2000 r., pomimo tego, że za popełnienie tego samego występkę na szkodę tej samej osoby, w okresie od maja 1997 r. do listopada 2000 r., P. W. skazany już został prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 24 maja 2001 r., sygn. akt II K .../01. Podnosząc ten zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej poparł przedmiotową kasację.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego wniesiona na korzyść skazanego P.W. zasługiwała na uwzględnienie. W świetle okoliczności ujawnionych w toku czynności wykonawczych stało się oczywiste, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w T., jest dotknięty istotnym uchybieniem. Orzeczenie to zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, a to art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k. Ustalono bowiem, że w dniu 24 maja 2001 r. P. W. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Z., sygn. akt II K .../00, za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od maja 1997 r. do listopada 2000 r. na szkodę tej samej osoby pokrzywdzonej, tj. córki skazanego E.W. Zatarcie skazania w przedmiotowej sprawie nastąpiło w dniu 1 grudnia 2005 r., wobec czego stosowna informacja nie była uwidoczniona w danych pozyskanych z Krajowego Rejestru Skazanych. Jak z tego wynika, doszło do dwukrotnego skazania P.W. za ten sam fragment czynu polegającego na nie alimentacji swej córki E. Z uwagi na to, że okres uchylania się od obowiązku alimentacyjnego objęty skazaniem późniejszym jest dłuższy i wykracza poza okres nie alimentacji określony w wyroku wcześniejszym – nie zachodzi w tym wypadku bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Wprawdzie na etapie postępowania przygotowawczego, a następnie rozpoznawczego, organy procesowe nie dysponowały wiedzą na temat wcześniejszego skazania P. W. za zarzucane mu przestępstwo (informacja na ten temat nie pojawiła się ani w wyjaśnieniach oskarżonego, ani w zeznaniach pokrzywdzonej i jej matki), ale nie ulega wątpliwości, że obiektywnie rzecz biorąc

przy orzekaniu w sprawie II K .../14 Sądu Rejonowego w T. doszło do naruszenia prawa. Skutkiem braku uzyskania pełnej informacji o wcześniejszym skazaniu P.W. za przestępstwo nie alimentacji, było wydanie wadliwego wyroku, obejmującego częściowo okres, za który oskarżony był już uprzednio skazany. Niezależnie zatem od tego, że trudno wykazać zaniedbania sądu w procedowaniu w tej sprawie, bowiem materiał dowodowy bezpośrednio nie wskazywał na fakt wcześniejszej karalności P.W., obiektywnie doszło do naruszenia prawa (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 października 2016 r. sygn. IV KK 338/16, LEX nr 2139259). To ostatnie może bowiem wystąpić w sprawie nawet wtedy, gdy nie stwierdzono zarzucalnego wadliwego działania organu procesowego lub zaniechania po jego stronie.

Finalnie skazano więc P. W. za okres niealimentacji niemal 3,5 roku dłuższy niż powinien być przedmiotem orzekania w niniejszej sprawie.

Uchybienie to miało więc istotny wpływ na treść orzeczenia w zakresie opisu przypisanego oskarżonemu czynu, mogło też mieć wpływ na wysokość wymierzonej kary, właśnie z uwagi na znaczną różnicę między okresami nie alimentacji - błędnie przypisanym oraz stanowiącym rzeczywisty przedmiot przestępstwa w tej sprawie.

W tej sytuacji należało uchylić zaskarżony wyrok – zgodnie z wnioskiem kasacji – i sprawę P.W. przekazać Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania. Procedując w tej materii na zasadach ogólnych, sąd *meriti* uwzględni w swoich ustaleniach treść wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 24 maja 2001 r. wydanego w sprawie II K .../01.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

kc

